

মুন্দী ১ ของการเป็นเศรษฐีเงินผ่อน

หลายคนมักจะเคยได้ยินผู้ใหญ่เตือนว่าถ้าไม่มีเงินซื้อของ ก็อย่าไปผ่อนในสิ่งที่ไม่จำเป็น เนื่องจากจะเป็นภาระของเรา ถ้าไม่มีเงินก็อย่าไปซื้อดีกว่า

ข้อความข้างต้นเป็นข้อความที่ถูกต้อง ๑๐๐% นะครับ เช่น ถ้าจะซื้อรถยนต์ แต่มีปัญญาจ่ายสดแค่รถญี่ปุ่นก็ซื้อสดไปเลย อย่าเอาเงินสดไปวางแผนดาวน์รถญี่โรปเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น ชีวิตจะลำบากไปอีกหลายปี

อย่างไรก็ตามการผ่อนสินค้าก็มีมุน্দী วีกมุนหนึ่งสำหรับภาพรวมของระบบเศรษฐกิจ ซึ่งการที่เจ้าของผลิตภัณฑ์ยอมให้มีการจ่ายเงินผ่อนในการซื้อสินค้านั้น เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้บริโภคในการซื้อสินค้า เนื่องจากผู้บริโภคจะเห็นว่าตนเองไม่ได้จ่ายเงินก้อนใหญ่ไปทีเดียว แต่ค่อยๆ จ่ายไปทุกเดือนๆ ซึ่งการให้ผ่อนซื้อสินค้าก็คือการปล่อยเงินกู้ในอีกนัยหนึ่งนั้นเอง เพียงแต่เป็นการปล่อยเงินกู้เพื่อให้ซื้อของที่กำหนดได้เท่านั้น

แต่สำหรับภาพรวมของระบบเศรษฐกิจแล้ว การที่ประชาชนซื้อสินค้าเงินผ่อนนั้น ได้ช่วยทำให้ระบบเศรษฐกิจขยายตัวกว่าการซื้อสินค้าเงินสด เนื่องจากประชาชนจะมีกำลังซื้อในปัจจุบันมากขึ้น ตัวอย่างเช่น สมศักดิ์อย่างจะได้รายงานต์เป็นของตัวเองซักคัน แต่ปัญหาคือสมศักดิ์มีเงินแค่ ๒๐๐,๐๐๐ แต่รายงานต์ที่จะซื้อนั้นมีมูลค่า ๖๐๐,๐๐๐ ครั้นที่สมศักดิ์จะรอนตัวเองมีเงินหลักแสน ก็อาจจะรออีกสามปี สมศักดิ์ก็เลยตัดสินใจซื้อแบบผ่อน การตัดสินใจของสมศักดิ์ในครั้งนี้จะทำให้รายงานต์มูลค่าหักแสนออกสู่ตลาด ซึ่งรายงานต์คันนี้ก่อให้เกิดการจ้างงานเป็นทอดๆ เช่น แรงงานในการผลิตรถยนต์ เครื่องยนต์ เหล็ก การขนส่ง แม่ค้าขายข้าวแกงที่ได้เงินจากบุคลากรในการผลิตฯลฯ ยิ่งถ้าทรัพย์สินที่ได้มาจากการผ่อนนั้นเอ้าไปสร้างอาชีพได้ เช่น แทนที่สมศักดิ์จะซื้อรายงานต์ แต่ไปซื้อรถกระบวนการเพื่อเปิดท้ายขายของแทน ก็จะเป็นพลังหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจยิ่งขึ้นไป

การซื้อเงินผ่อนในสินค้าที่ไม่จำเป็นเป็นสิ่งที่ไม่ดี การที่จะซื้ออะไรก็อย่างนั้น ควรมั่นใจว่ามันจะมาเลี้ยงเราหรือช่วยนำเงินกลับมาให้เรา ไม่ใช่เราต้องเลี้ยงมันและเป็นภาระไปหลายปี

